

POSTANOWIENIE

dnia 4 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. X Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Miszczak

Protokolant: Marta Andrzejewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 października 2016 r. w G.

sprawy ze skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z 1 kwietnia 2016 roku w sprawie X C (...) z **powództwa A. M.**

p przeciwko (...) S.A. w P., przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) S.A. w W.

o zapłatę

postanawia

I. odrzucić skargę o wznowienie postępowania,

II. zasądzić od pozwanej na rzecz powódki 4 800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

(...) S.A. w P. w dniu 18 lipca 2016 r. nadała na pocztę skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z 1 kwietnia 2016 roku w sprawie X C (...) z powództwa A. M. przeciwko (...) S.A. w P. i przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) S.A. w W. o zapłatę.

Jako podstawę skargi o wznowienie wskazano pozbawienie możliwości działania wskutek naruszenia przepisów postępowania przez sąd.

W odniesieniu do terminu na wniesienie skargi o wznowienie postępowania (...) S.A. w P. wskazała, że 20 czerwca 2016 r. został jej doręczony przez komornika odpis wyroku z 1 kwietnia 2016 r. i wtedy dowiedziała się o wyroku.

Skarżąca wniosła o uchylenie wyroku z 1 kwietnia 2016 r. i oddalenie w całości powództwa i orzeczenie o zwrocie przez A. M. na rzecz pozwanej całej wyegzekwowanej kwoty wskazanej w pkt. 2 od lit. a) do i) skargi; zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu skargi wskazała, że nie została zawiadomiona o terminie rozprawy w dniu 22 marca 2016 r. i 1 kwietnia 2016 r. gdyż zawiadomiona była kierowane do nieistniejącego podmiotu (...) S.A.

A. M. wniosła o odrzucenie skargi, ewentualnie o oddalenie skargi; zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że pisma sądowe zostały wysłane na adres siedziby pozwanej spółki tym samym zostały skutecznie doręczone.

Interwenient uboczny po stronie pozwanej – (...) S.A. w W. oświadczył, że popiera w całości skargę o wznowienie i wniósł o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu.

Sąd rejonowy ustalił co następuje:

Powódka złożyła pozew, w którym w komparycji jako pozwanego wskazała (...) Spółka Akcyjna w P. a w żądaniu pozwu wskazała, że domaga się zasądzenia od (...) S.A. w P. kwoty 11 000 zł. Powódka nie była wzywana do uzupełnienia braku formalnego pozwu poprzez sprecyzowanie oznaczenia strony pozwanej.

Pozew został wysłany do (...) S.A. w P. na ul. (...). Odpowiedź na pozew złożyła (...) S.A. w P. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika r.pr. M. K. i wniosła o oddalenie powództwa z uwagi na brak legitymacji biernej, wskazując że nie istnieje taki podmiot jak (...) S.A. w P., a (...) S.A. w P. nie prowadziła sklepu w G.

W odpowiedzi na to pismo pełnomocnik powódki sprecyzował, że domaga się zapłaty kwoty określonej w pozwie od (...) S.A. w P. jako komplementariusza (...) w P..

W dniu 1 lutego 2016 r. wpłynęło do sądu pismo pozwanej spółki – (...) S.A. w P. – o wypowiedzeniu pełnomocnictwa r.pr. M. K..

W tym samym dniu wysłano wezwanie na termin rozprawy 22 marca 2016 r. pozwanemu na adres ul. (...) P. dla (...) S.A. Wezwanie to zostało odebrane przez (...) S.A. w P. w dniu 5 lutego 2016 r.

W dniu 22 marca 2016 r. za pozwanego nikt się nie stawił. Sąd zamknął rozprawę i odroczył publikację wyroku do 1 kwietnia 2016 r., kiedy to ogłosił wyrok.

(...) S.A. w P. zawiadomienie o wszczęciu egzekucji otrzymała 20 czerwca 2016 r.

Dowód:

- Pozew w sprawie X C (...) k.2-5 akt X C (...)
- Doręczenie odpisu pozwu wraz z zpo k.67, 68 akt X C (...)
- Odpowiedź na pozew k.70-72 akt X C (...)
- Pełnomocnictwo dla r.pr. M. K. k.74 akt X C (...)
- Pismo pełnomocnika powódki z 23.01.2015 r. k.120-122 akt X C (...)
- Zarządzenie z 27.01.2016 r. k.303 akt X C (...)
- Wezwanie z 1.02.2016 r. k.304 akt X C (...)
- Zwrotne potwierdzenie odbioru wezwania pozwanego na termin 22.03.2016 r. k.333 akt X C (...)
- Pismo pozwanego –zawiadomienie o wypowiedzeniu pełnomocnictwa r.pr. M. K. k.313-314 akt X C (...)
- Protokół rozprawy z 22.03.2016 r. k.354-357 akt X C (...)
- Protokół publikacji k.358 akt X C (...)
- Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji (...) S.A. w P. w sprawie Km (...) wraz z zpo k.16-17 akt Km 896/16

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Skarga jako nie oparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu.

Skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu zarówno wtedy, gdy nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, jak i wtedy, gdy podstawa ta się nie potwierdziła. Należy wówczas uznać, że w rzeczywistości skarga nie była oparta na ustawowej podstawie. W przeciwnym razie sąd, nie wydając żadnego postanowienia, powinien

rozpoznać sprawę na nowo i oddalić skargę, jeśli okoliczności stanowiące podstawę wznowienia nie miały wpływu na treść rozstrzygnięcia. Uwzględniając skargę, sąd powinien zmienić zaskarżone orzeczenie albo je uchylić i wydać stosowne orzeczenie. Uregulowanie zawarte obecnie w art. 410 zbliżone jest do regulacji art. 199 § 3. Pozwala ono na odrzucenie pozwu na posiedzeniu niejawnym, ale nie jest wyznacznikiem granicy między etapem badania pozwu pod względem przesłanek skutkujących jego odrzuceniem a stadium merytorycznego rozpoznania sprawy. Nie oznacza także, że w sytuacji, w której rzetelne zbadanie tych przesłanek nie jest możliwe na posiedzeniu niejawnym, sąd nie jest zobligowany do wyznaczenia posiedzenia jawnego (art. 148 § 2). Konieczność taka zachodzi, ilekroć fakt, czy skarga została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, odczytywany z samego uzasadnienia skargi budzi jakiejkolwiek wątpliwości. Należy również wskazać, że art. 412 w dalszym ciągu nie przewiduje możliwości wydania ponownie orzeczenia tej samej treści co orzeczenie poprzednie. Nie ma zatem potrzeby wznowiania postępowania wówczas, gdy wskazana przez skarżącego podstawa okazuje się nieprawdziwa. Sytuacja nieoparcia skargi na ustawowej podstawie zachodzi zatem zarówno wówczas, gdy już z samej treści skargi wynika, że taka podstawa nie została przewidziana w ustawie, jak i wtedy, gdy po przeprowadzeniu stosownego postępowania okaże się, że powołana w skardze przyczyna nie zachodzi. Nie można bowiem uznać skargi za opartą na ustawowej podstawie w sytuacji, w której skarżący przytacza tylko sformułowania zaczerpnięte z ustawy, a po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego okazuje się, że podstawa ta nie istnieje.¹ W orzecznictwie Sądu Najwyższego pojawia się także trzeci pogląd na powyższą kwestię. Mianowicie uważa się, że odrzucenie skargi o wznowienie postępowania z tego powodu, iż nie występuje wskazana w podstawie skargi przyczyna, jest możliwe wtedy, gdy nie powstają wątpliwości w tym względzie.² Sąd rejonowy nie akceptuje tego poglądu, gdyż nie powinno się uzależniać formy decyzji procesowej w kwestii formalnej (dopuszczalności skargi) od tego, czy przyczyna odrzucenia w danym momencie jest pewna, czy niepewna. Jeśli sąd ma wątpliwości co do tego, czy przyczyna wznowienia zachodzi, powinien przeprowadzić pełne postępowanie w tej kwestii (łącznie z wyznaczeniem rozprawy i przesłuchaniem świadków, czy stron) oraz podjąć decyzję, czy skarga podlega odrzuceniu, czy też przyczyna wznowienia istnieje i należy zbadać jej wpływ na treść rozstrzygnięcia, co może z kolei spowodować oddalenie bądź uwzględnienie skargi. Za przyjęciem takiego stanowiska przemawia również treść art. 416, który wyłącza możliwość dalszego wznowienia, jeżeli wydane zostało prawomocne orzeczenie na skutek skargi, przez co należy rozumieć jej merytoryczne rozpoznanie. W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że nie jest takim orzeczeniem postanowienie o odrzuceniu skargi. W sytuacji zatem, gdyby oddalać skargę zarówno na skutek uznania, że przyczyna wznowienia nie potwierdziła się, jak i wtedy, gdy przyczyna ta zachodzi, ale nie ma wpływu na rozstrzygnięcie, de facto doszłoby do wyłączenia możliwości dalszego wznowienia także wówczas, gdy w istocie nie było wcześniej w ogóle podstawy do wznowienia.

Podstawa wskazana przez skarżącego nie potwierdziła się w rzeczywistości, czyniąc zapis w skardze o wznowienie postępowania pustym powtórzeniem regulacji kodeksowej, co nie uprawnia do żądania wznowienia postępowania.

Przede wszystkim za błąd ze strony sąd uznać należy wysłanie wezwania na termin 22 marca 2016 r. do (...) S.A. w P.. Po sprostowaniu przez pełnomocnika powódki od którego z dwóch podmiotów wskazanych w pozwie domaga się zapłaty, nie ulega wątpliwości, że proces toczy się pomiędzy powódką a (...) S.A. w P.. (...) S.A. w P. podjęła obrony się swoich praw chociaż wiedziała, że pozew zawiera w swojej treści dwa różne oznaczenia strony pozwanej a sam odpis pozwu został wysłany do (...) S.A. w P. – podmiotu nieistniejącego wg twierdzeń samej pozwanej. Tych okoliczności świadomy był pozwany wypowiadając pełnomocnictwo reprezentującego go radcy prawnego i zawiadamiając o tym sąd, wskazując konkretną sygnaturę akt sprawy sądowej.

Rzeczą przesądzającą o tym, że skarga nie została oparta na ustawowej przesłance jest to, że wezwanie na rozprawę 22 marca 2016 r. zostało przez pozwaną (...) S.A. w P. odebrane w dniu 5 lutego 2016 r. (k.304 akt X C (...)). Wezwanie to chociaż kierowane do podmiotu nieistniejącego, to zawierało nazwę sądu, sygnaturę, oznaczenie strony powodowej oraz datę i miejsce rozprawy. Pozwany odbierając takie wezwanie uzyskał więc informację o terminie i miejscu przeprowadzenia rozprawy, z czego powództwa sprawa została zainicjowana, o co i pod jaką sygnaturą się toczy. Tym samym nie można mówić o tym, że został pozbawiony możliwości działania w sprawie. Tym bardziej że podstawą wznowienia może być trwałe pozbawienie możliwości działania w sprawie. Skoro pozwany odebrał wezwanie na rozprawę 22 marca 2016 r., na której przeprowadzono dowód z przesłuchania powódki oraz dowód z uzupełniającej

opinii biegłych – nie kwestionowanych przez pozwanego obecnie (k. 84) – to do pozwanego należy kierować pytania dlaczego nie wziął udziału w tej rozprawie, ewentualnie dlaczego nie zwrócił przesyłki kierowanej do (...) S.A. w P., tylko zachował ją, wraz z informacjami co do miejsca i terminu rozprawy, danych powódki, przedmiotu procesu, sygnatury i nazwy sądu. Jednocześnie zaś wiedział jak sformułowany pozew otrzymał i w jaki proces wstąpił (z jak oznaczoną stroną pozwaną). Wszystkie te informacje dla każdego uczestnika procesu są jednoznaczne, niebudzące żadnych wątpliwości informacją o terminie i miejscu przeprowadzenia rozprawy. Po uzyskaniu takich informacji nie ma nawet konieczności telefonowania do sądu celem dopytania czy chodzi o sprawę, w której spółka jest pozwaną – wszak w piśmie jest prawidłowa sygnatura, imię i nazwisko powódki, przedmiot sprawy. Tym samym w sytuacji gdy pozwany wezwanie na termin 22 marca 2016 r. odebrał osobiście nie można przyjąć pozbawienia go w sposób trwały możliwości działania. Taką możliwość miał, jednak z przyczyn mu tylko znanych z niej nie skorzystał.

W dniu 22 marca 2016 r. rozprawa została zamknięta a ogłoszenie wyroku zostało odroczone do 1 kwietnia 2016 r. Obecnie powszechnie i jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie sądów powszechnych, że o terminie publikacji orzeczenia sąd nie ma obowiązku zawiadamiać nieobecnych stron na rozprawie. I w tym wypadku nie było więc konieczności zawiadomienia pozwanego o terminie publikacji wyroku.

Z powyższych względów na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie jako nieopartą na ustawowej przesłance odrzucono.

Konsekwencją rozstrzygnięcia o skardze jest orzeczenie o kosztach postępowania. Powódka w związku ze skargą o wznowienie zaangażowała adwokata, którego stawka minimalna przy tej wartości przedmiotu sporu wynosi 4 800 zł. Wnoszący skargę nieodpowiadającą wymogom formalnym winien zwrócić powódce koszty zastępstwa procesowego, jako storna przegrywająca postępowanie – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Z powyższych względów orzeczono jak w pkt. II postanowienia.

1 tak SN w postanowieniach: z dnia 6 lutego 2015 r., II CZ 105/14, LEX nr 1652721; z dnia 9 grudnia 2014 r., III CZ 51/14, LEX nr 1640252; z dnia 10 października 2012 r., I CZ 104/12, LEX nr 1232738; z dnia 14 czerwca 2012 r., I CZ 44/12, LEX nr 1232229; z dnia 6 czerwca 2012 r., IV CZ 38/12, LEX nr 1231339; z dnia 18 kwietnia 2011 r., III UZ 6/11, LEX nr 966822; z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, LEX nr 533865; z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr 9, s. 14; z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48; z dnia 24 stycznia 2007 r., III CZ 1/07, LEX nr 533907; z dnia 16 maja 2007 r., III CSK 56/07, LEX nr 334985; z dnia 30 maja 2007 r., IV CZ 22/07, LEX nr 533863; z dnia 22 listopada 2007 r., III CZ 47/07, LEX nr 533906; z dnia 9 maja 2008 r., II PZ 65/07, OSNP 2009, nr 17-18, poz. 233; z dnia 4 września 2008 r., IV CZ 71/08, OSNC-ZD 2009, nr 4, poz. 88; z dnia 19 maja 2010 r., I CZ 16/10, LEX nr 686084; odmienny pogląd wyraził SN np. w postanowieniach: z dnia 30 października 2013 r., V CZ 43/13, LEX nr 1388482; z dnia 11 stycznia 2006 r., II CZ 121/05, LEX nr 439203; z dnia 10 sierpnia 2007 r., III UZ 9/07, OSNP 2008, nr 19-20, poz. 303; z dnia 15 stycznia 2008 r., III UZ 13/07, LEX nr 442729; z dnia 10 lipca 2008 r., III CZ 28/08, LEX nr 646354; z dnia 21 lipca 2011 r., V CZ 50/11, LEX nr 898284

2 tak np. w postanowieniach z dnia 26 lutego 2015 r., III CZ 5/15, LEX nr 1651016; z dnia 18 lutego 2015 r., I CZ 3/15, LEX nr 1656218